

Tunyogi Csapó Gábor

Vénember ébredése

Fölkelni? Mondd, miért? A néma reggel keservesen vonszolja föl magát a szürke égre. Morcos, béna fák zerint is sültbolond, ki mégis felkel.

A nyak merev, s egyetlen görcs a hát. Az ólom súlyú fénytől fájó szemmel az ébredő még megmoccanni sem mer, félvén az új nap durva ostorát.

Jaj, meddig jöttök még unott-mogorva sorban, kelletlenül és fintorogva, sápadt halotti maszkok: reggelek?

Miért nem hagytok – vén kutyát a vackán – döglődni békén? – morgolódom. Aztán mi mást tehetnék? Csöndben fölkelek.

2005 május

H. Póka Emőke
munkája

Haiku -játék

A ciprusokkal
is már összevesztem és
nincs tegeződés

Ahogy esik úgy
de az is lehet ám hogy
sehogyse puffan

Sötét hatalom
táncol a sátán vígan
agyaglábakon

Kék égbe nyúló
zöld lombok között ezüst
repülő bújkál

Acélkék szirmát
hullatja csörömpölve
a csend virága

Zalaszabar, 2008.

Hetvenhét éves lettem én...

És nem üzentem senkinek hadat,
senkivel nem kötöttem békét.
Miért is? – sunnyog rám a kék ég:
ki nem harcol, az békén megmarad.
De közben – bár észre sem vettem –
azért csak mindig verekedtem.

Ütöttek s én visszaütöttem.
Nem szép? Lehet, de emberi.
Vagy bölcsebb az, ki nem meri
rossz láncon, gúzsban, megkötötten
kezét emelni gyilkosára,
mert tudja, hogy minden hiába?

Ki itt magyarnak számkivetve
s világpolgárként hittelen,
annak – mondjátok –, hol terem
kenyér, vagy bármi? Szédelegve
próbál megállni, ég a talpa,
és nincs fedél, mely bétakarja.

Orkán süvölt. A fák röpülnek,
nehéz tömbökben hull a jég.
De vulkán-ölben láva ég,
felhőkben vad villámok gyúlnak.
A föld az égre, ég a földre
tüzet dobálni készülődne?

No mindegy. Én már lassan indulok.
Víg semmi vár, vagy bús öröklét,
nem érdekel... Csak már mehetnék!
Mint egykor Lót, majd én is elfutok,
a förtelmek világát itt hagyom,
s nem nézek vissza, mert hát jól tudom,
hogy akkor sóbálvánnyá változom.

Zalaszabar, 2009. február.